

[Thisted Knudsen.]

har været faldende, uden at udgifterne har haft en tilsvarende bevægelse. Situationen er den, at de kommuner, der udskriver skat på fast ejendom, amtskommuner og sognekommuner, står over for nye udgiftsstigninger, og hvis ikke der gribes ind før den 1. april 1958, vil følgen heraf blive, at beskatningen på fast ejendom vil stige væsentligt og afgørende især for landbruget.

Det er baggrunden for disse forslag. Så kan den højtærede indenrigsminister komme med en lang række tekniske bemærkninger, således som ministeren er i stand til det i kraft af, at han har administrationsapparatet, men det er ikke det afgørende. Det afgørende er det principielle, at vi står i en situation, hvor det ikke med rimelighed kan kræves, at et erhverv skal bære den nuværende beskatning med alle dens skævheder, som råber til himlen. Spørgsmålet fra venstre og konservative til regeringen er derfor: vil man nu være med til at bidrage til en løsning, eller vil man ikke?

Må jeg gøre nogle bemærkninger til den højtærede indenrigsminister om det loft, vi har foreslået over den sognekommunale ejendomsbeskatning. Jeg forstod, at vort forslag faktisk falder i tråd med den tankegang, som den højtærede finansminister har haft med hensyn til dette spørgsmål, idet han i realiteten har erkendt, at det vil være nødvendigt i fremtiden at få lagt et sådant loft. Det kan ikke bestrides, slet ikke af den højtærede indenrigsminister, at der er landkommuner, der benytter den nuværende lov om udskrivning af kommunale skatter på en urimelig og uretfærdig måde. Jeg nævnedes til kommuner. Tror ministeren ikke, det havde været rigtigt, om der her havde været et loft, der havde umuliggjort en beskatningsform som den, der her er tale om? Det kan efter min opfattelse ikke bestrides, at når man har promiller på op til 80, er man uden for det anstændige, og så er der grund til både for regeringen og for folketinget at gribe ind. Det er ganske klart, at det for os ikke er afgørende, på hvilken måde man tilvejebringer dette loft. Det afgørende er, at det bliver tilvejebragt, og at det bliver tilvejebragt så hurtigt som overhovedet muligt. Jeg

erklærede i de bemærkninger, jeg gjorde ved forslaget fremsættelse, at venstre og det konservative folkeparti som forslagsstillere var villige til enhver forhandling blot for at nå et rimeligt resultat.

Jeg kan ikke forstå den forskel, der her i landet er på den kommunale skatteudskrivning. Vi har en lov for købstæderne; dér fastsætter vi for 4 år ad gangen grundskyldpromillerne. Disse ligger i denne 4-årige periode fast. Derefter udskriver vi i købstadkommunerne personlige skatter til dækning af kommunernes stadigt voksende udgifter, for det er stadigt voksende udgifter. Det finder den højtærede indenrigsminister er en retfærdig, en demokratisk og en fornuftig måde at udskrive skatter på i en by. Men hvis den højtærede indenrigsminister så går lige uden for en by, hvor der ligger en blandet kommune, hvor der måske findes 15-20 pct. eller måske færre landbrugere, resten er arbejdere, tjenestemænd, handlende og håndværkere, finder den højtærede minister det lige så retfærdigt, at man her har en helt anden ordning. Nu har man f. eks. fordelt den kommunale skatteudskrivning med 50 pct. på indkomsten og 50 pct. på faste ejendomme, og det giver landbruget — det vil det automatisk gøre — en skattebyrde, der intet har med velanstændighed at gøre. Jeg spørger ministeren: er det rimeligt og retfærdigt? Hvorfor ikke føre den tanke ud i livet, at vi her i landet skal have lige skat? Der kan opstå vanskeligheder for kommunerne, det må erkendes, men skal man ikke, når man vil skattemæssig lighed i samfundet — promillernes størrelse kan vi drøfte — tilstræbe, at promillerne i landkommunerne ligesom i købstæderne fastsættes for en 4-årig periode med loft over? — og så må man ligesom i købstæderne udskrive de skatter, der herudover er nødvendige, på indkomsten. Så ville der være ligestilling.

Det er dette problem, der er knyttet til disse forslag, og intet som helst andet, og jeg finder det ikke rigtigt af den højtærede indenrigsminister at afvise forslagene med nogle tekniske spidsfindigheder. Det, som vi ønsker af regeringen, er forhandlingsvillighed. Vi er ikke i stand til på samme måde som en minister at træffe det teknisk set helt rigtige, og det er slet